

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

— *Τάπητες* ἀπὸ τῆς εὐχῆς. Παρὰ τοῖς Μετὰ Θεοφάνην ἐκδ. Βόννης σ. 319, 11 ἀναγινώσκωμεν, ὅτι ἡ ἐπὶ Βασιλείου Μακεδόνοιο πλουσία ἐκ Πατρῶν θεσπινα Δανιηλῆς πλήν τῶν ἄλλων πολυτίμων δώρων, ἅτινα ἔνεγκεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, μεταδᾶτα κατὰ πρόκλησιν τοῦ αυτοκράτορος, ἀπέστειλε μετὰ τὴν εἰς Πάτρας ἐπιστροφὴν τῶν πλουσίων αὐτῆς ἐργαστασίων χάριν τοῦ τότε οἰκοδομηθέντος ἐν τῇ βασιλευούσῃ ναοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Μιχαήλ τοῦ ἀρχαγγέλου καὶ Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου νακοτάπητας μεγάλους τοὺς παρ' ἡμῖν ἀπὸ τῆς εὐχῆς τὸ ὄνομα φέροντας. Παρὰ δὲ τῷ Εὐσταθίῳ ἐν τῇ Ἐπιστολῇ πρὸς τοὺς ἐπαρχιώτας Θεσσαλονικεῖς (*Migne Ἑλληνικῆς Πατρολογίας* Τόμ. ΡΑΕ' σ. 1036, 64) ἀναγινώσκωμεν τάδε· Οὗλοι τάπητες οἱ ἀπείεις καὶ τριχωτοί, ὅποια τὰ κοινῶς νῦν λεγόμενα ἐπεύχια.

Ἰσοῖον δὲ τὸ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς δημῶδες τοῦτο ὄνομα ταπήτων ἀπὸ τῆς εὐχῆς ὀνομαζομένων ἐξάγομεν ἐκ τῆς πολλαχοῦ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν κοινῆς λέξεως πεῦκι τῆς σημαίνουσας τὸν τάπητα. Ἴδε περὶ Κερκύρας *Loiuides A modern greek and english Lexicon*. Ἐν Κερκύρῃ, 1837 σ. 303 πεύκι a carpet καὶ πευκάς (αὐτόθι: πευκάς a carpet manufacturer, a maker of carpets,). Κατὰ δέ τινα πληροφορίαν ἐξ Αἴνου, ἀπευθυνθεῖσαν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Λεξικοῦ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης «πεῦκι κυρίως ὁ τάπητες ἐφ' οὗ ἔστανται οἱ μελλόνουμοφοι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ στεφανώματος, ἐπεύχιον». Τὴν λέξιν ἐπεύχιον ἔχει καὶ ὁ *Ducange glossarium mediae et infimae graecitatis* ἐν λ. τὸ δὲ πεύκι ὁ *Sommavera*. Παρὰ δὲ τῷ Κοραῖ (ἐν Ἀτάκτοις Τόμ. Δ' σ. 131) ἀναγινώσκωμεν, ὅτι ἡ λέξις προέρχεται «ἀπὸ τῆς εὐχῆς (priere) διὰ τὸ ἔθος γὰ ὑποστρόνεται εἰς τοὺς προσευχομένους τρουκλιτῶς. Σήμερον ὀνομάζωμεν τοὺς μικροὺς μαλλίνους φίλους Τάπητας ἢ Δάπιδας. Ἑλλ. Τὰ Γλωσσάρια φέρουσι «Δάπεδας, τὰ ἐπεύχια τὰ φιλά, οὗ τὰ μαλλωτά». Καὶ Τάπητες, τάπητος, περιβόλαιον ἢ στρώμα, Ἐπεύχιον. Τὸ ἔλεγχον καὶ Ἰπεύχιον κατὰ τὸν φερόμενον ποιητὴν ἀπὸ τὸν D(ucange).

Ἰπεύκια κατέστρωσε πολλὰ ἐν τῷ ἐδάφει.

Καὶ τοῦτο (ὑπεύχιον) εἶναι τὸ ὀρθότερον, ἐπειδὴ στρόνεται ἀπὸ τὸν ἐπύχον.

Παρά δὲ τῷ Σκαρλάτῳ Δ. Βυζαντίῳ (Λεξικὸν τῆς καθ' ἡμᾶς ἑλληνικῆς διαλέκτου. Ἐκδ. ε' Ἀθήναι 1857 σ. 285) πλὴν τῆς ἀπὸ τοῦ ἐπεύχιον ἑτυμολογίας μετὰ τῆς μνείας τοῦ ἄνω παρατεθέντος χωρίου τοῦ Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου (Μετὰ Θεοφάνην) σημειοῦται καὶ κατὰ Κωνσταντίνον Οἰκονόμου παραγωγή τῆς λέξεως ἐκ τοῦ πέκος, ἣτις εἶνε προφανῶς ἀτυχής. Τέλος παρατηρητέον, ὅτι τῶν δύο τύπων ὑπεύχιον καὶ ἐπεύχιον ὁ κ. Γ. Χατζιδάκης προετίμησε, καθ' ἃ καὶ ὁ Κορνήσιος, τὸ ὑπεύχιον (Μεσσιωνικὰ καὶ νέα Ἑλληνικά. Ἐν Ἀθήναις. 1915 Τόμ. Α σ. 403). Ἀλλὰ νομίζομεν, ὅτι πρέπει νὰ κρατήσῃ ἡ ὑπὸ τοῦ Εὐστάθου παραδεδομένη γραφή.

— **Σαμάρας Γεώργιος.** Τούτου ὁ τάφος ἐν Τυδίγγῃ. Περιγραφή αὐτοῦ ἐν τῷ κώδ. Τυδίγγης Μδ 11 σ. 33. Πρβλ. *Crusius Germano-graecia* σ. 240 κ. ε.

— **Δύο Ἀθηναῖοι τοῦ δεκάτου ἑκτου αἰῶνος.** Ὁ γνωστὸς Γερμανὸς λόγιος τοῦ δεκάτου ἑκτου αἰῶνος Μαρτίνος Κρούσιος ἔτυγεν ἐν Τυδίγγῃ, ὅπου ἦτο καθηγητής, τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἀθηναίου Δανιὴλ Παλαιολόγου, ἐκ τοῦ γνωστοῦ πιθανῶς ἀθηναϊκοῦ οἴκου τοῦ φέροντος μεταξὺ καὶ ἄλλων τὸ ὄνομα τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας τοῦ Βυζαντίου, οὗ σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ὡς βαπτιστικοῦ ἔγεινε χρήσις. Σημειώσεις δὲ τοῦ Κρούσιου περὶ αὐτοῦ περιέχει ὁ κώδιξ τῆς ἐν Τυδίγγῃ πανεπιστημιακῆς βιβλιοθήκης Μδ 37 ἐν σ. 161—4. Πλὴν δ' αὐτοῦ καὶ ἄλλον Ἀθηναῖον ἐγνώριζεν ὁ Κρούσιος, τὸν Ἐμμανουὴλ Μουζίκην, ὅστις ἐδώρησεν αὐτῷ κώδινα σχήματος 16ου, περιέχοντα στίχους, οὓς κακῶς λέγει πολιτικούς ὁ Γερμανὸς καθηγητής. Σημειώνει δὲ ὁ Κρούσιος περὶ τοῦ Μουζίκην τάδε ἐν τῷ Τυδιγγεῖῳ κώδικι Μδ 13 σ. 178 ὑπ' ἀρ. 178. *Emmanuel Musikis Atheniensis mihi domi meae donavit libellum graecum 16ae magnitudinis crassum, versibus politicis constantem. Incipit: εἰ μὲν οὖν μαθεῖν, ἂ δεῖ παθεῖν.* Ἴδε *Schmid* ἐν. ἀν. σ. 35. Πρβλ. Β. Μυστακίδην ἐν *Revue des études grecques* 1898 σ. 287 κ. ε.

— **Ὁ Πατριακὸς κώδιξ ΧΞΗ.** Ἡ περιγραφή τοῦ κώδικος τούτου ἐν τῇ τοῦ Σακκελίωνος Πατριακῇ ἀναγραφῇ ἐπανορθωτέα ὡδε. Ἐν σ. 263 τοῦ κώδικος ἡ ἐπιγραφή ἔχει ὡς ἐξῆς: «Νικήτα μοναχοῦ καὶ πρεσβυτέρου τοῦ Στηθάτου, ὅτι οὐκ ἐπίσης αἱ ἄνω καὶ κάτω δυνάμεις τῆς θείας μετέχουσι σοφίας καὶ γνώσεως». Ἔπονται «Χρήσεις τῶν ἁγίων πατέρων ἀποδεικνύουσαι ἐάν ἐστιν ὁ Χριστὸς ἐκ δύο φύσεων καὶ ἐν ἑνὶ φύσει καὶ μετὰ τὴν σωτηριώδη καὶ ὑπεράγαθον σάρκωσιν:

† Τοῦ ἁγίου Εἰρηναίου ἐπισκόπου Λουγέθηνων ἐκ τοῦ κατὰ Οὐάλεν-
τος». Ταῦτα κατὰ σημείωσιν τοῦ κ. Σωκράτους Κουγέα, ἐργασθέντος
ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Πάτμου.

— *Ἑλληνικά ἱστορήματα ἐν τῷ ἀρχεῖῳ Μοδένης.* Ἐν τῷ
Real Archivio di Stato τῆς Μοδένης ἐν μὲν ταῖς Partecipazioni
esteri σώζονται ἔγγραφα περὶ Κύπρου καὶ Κωνσταντινουπόλεως, ἐν δὲ
ταῖς ἔγγραφοῖς τοῦ τμήματος Ambasciadori εὐρίσκονται τινὰ περὶ
Κρήτης καὶ Κερκύρας ὡς καὶ Turchia Europea et asiatica.

— *Δάγκαις Καίσαρος.* Ὁ ἐν Φαρσάλῳ δημοδιδάσκαλος κ. Μι-
χαὴλ Παπαδόπουλος ἔγραψέ μοι πρὸ καιροῦ τάδε· «Ἐν ᾧ ἐθήρευον ἡμέ-
ραν τινα, ἤκουσα γεωργὸν νὰ ἐρωτᾷ ἕτερον, ἐὰν δύναται νὰ τὸν βοη-
θήσῃ εἰς καθαρισμόν ἀγροῦ τινος ἐκ τῶν ζιζανίων, κειμένου εἰς θέσιν
Δάγκαις Καίσαρος. Ἡ ὀνομασία ταύτης τῆς θέσεως ἐκίνησέ μου τὸ
ἐνδιαφέρον, καὶ ἔμαθον παρὰ τῶν ἰδίων πάραυτα, ὅτι ἡ θέσις αὕτη κεί-
ται εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας ΒΑ τοῦ χωρίου Μπαῖρακλὶ τοῦ δήμου
Ἰβνυδρίου, ἤτοι εἰς ἀπόστασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας ΒΑ τῶν Φαρ-
σάλων. Τὸ Μπαῖρακλὶ κεῖται σχεδὸν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἐν-
πέως ποταμοῦ. Ὅθεν ἀνακοινῶ ὑμῖν τοῦτο, νομίζων, ὅτι εἶνε χρήσιμον
διὰ τὴν ἱστορίαν».

— *Ὁ ἐν τῷ Χρησμολογίῳ τοῦ Διγαρίδου θρήνος τῆς Κων-
σταντινουπόλεως.* Εἰς τὰς μόνωδιὰς καὶ τοὺς θρήνους ἐπὶ τῇ ἀλώσει
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περὶ ὧν ἴδε Νέου Ἑλληνομνήμωνος Τόμ.
Ε', 1908, σ. 190 κ. ἐ., κατελέχθη ἐν σ. 267 κ. ἐ. καὶ ὁ «θρήνος τῆς
Κωνσταντινουπόλεως ἀγωνύμου ποιητοῦ» ὁ περιλαμβανόμενος ἐν τῷ
ὑπ' ἀρ. 160 κώδικι τῆς κυρίως πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης Ἱεροσολύ-
μων, γεγραμμένῳ τῷ 1656 καὶ περιλαμβάνοντι σὺν τοῖς ἄλλοις τὸ
Χρησμολόγιον τοῦ Παΐσιου Διγαρίδου. Ἐκ τούτου δὲ κατὰ ταυτοῦθι λε-
γόμενα ἐξέδωκεν ἐν τῇ Ἱεροσολυμιτικῇ βιβλιοθήκῃ Τόμ. Α' σ. 256 κ.
ἐ. ὁ μακαρίτης Ἀθανάσιος Παπαδόπουλος Κεραμεὺς τὴν ἀρχήν, τοὺς
στίχους 93—107 καὶ τοὺς τελευταίους, οὓς παρέθηκα ἐν τῷ Νέῳ Ἑλ-
ληνομνήμονι ἐνθ. ἀν. Ἀλλὰ μὲ διέλαθεν ὅτι τὸ στιχοῦργημα τούτου
ἐλόκληρον ἐκ στίχων 128 ἐξέδωκεν ἤδη τῷ αὐτῷ ἔτει 1903 ὁ Κερα-
μεὺς ἐν τῇ Byzantinische Zeitschrift, πλὴν δ' αὐτοῦ καὶ ὁ κ. Δ.
Γουῆσσος, νῦν καθηγητὴς τῆς βυζαντιακῆς καὶ νέας ἑλληνικῆς φιλολο-
γίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βουκουρεστίου, ἐν τῇ αὐτόθι ἄλλοτε ἐκ-
δομένῃ ἡμερησίῳ «Πατρίδι» (ἔτος II' ἀρ. 3620 τῆς 29 Μαΐου 1903)
ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 270 κώδικος τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ Μουσείου τῶν ἀρ-

χαιοτήτων, περιλαμβάνοντος «Χρησμολόγιον Κωνσταντινουπόλεως κτηροχημένον, έννεστώσ και μέλλον πικρά τοῦ σοφωτάτου μητροπολίτου Γάζης Παΐσιου» Λιγαριδου έν σ. 214 κ. έ. Συνεξέδωκε δ' ό κ. Ρουσοτος και τσιγκογράφημα πανομοιότυπον δύο σελίδων τοῦ πονήματος και σχολιά τινα. Καί έπειράθη μέν, απόστειλας είς Ιεροσόλυμα αντίγραφον τοῦ πονήματος έκ τοῦ κώδικος τοῦ Βουκουρεστίου, να λάβη αντίδολόν έκ τοῦ Ιεροσολυμιτικοῦ κώδικος 160, αλλά πρόσθετει, ότι έλαβε άπαντας, καθ' ήν «τό χρησμολόγιον τοῦ Παΐσιου άπωλέσθη και είνε άδύνατος ή ζητούμένη αντίδολή».

— **Ελληνικά ιστορήματα έν Παρισίοις.** Έν τή έθνικη βιβλιοθήκη Παρισίων καταλέγονται μεταξύ τών Ιταλικών χειρογράφων όπ' άρ. 2086-2091 διάφορα αντίγραφα έκ τής Μαρκιανής και τοῦ Αστικού μουσείου (Museo Civico ή Correr) και δημοσίου άρχείου Βενετίας κατά παραγγελίαν τοῦ Σάβα πιθανώς τό πρώτον γενόμενα και εισελθόντα είς τήν βιβλιοθήκην εκείνην τῷ 1896. Περιέχουσι δ' άπαντες οί κώδικες οὔτοι πηγάς ιστορικάς αναφερομένας είς τάς λατινοκρατούμενας Έλληνικάς χώρας από τοῦ 1182-1797. Τούτων οί άρ. 2086-2089 περιλαμβάνουσι μνημεία σχετικά πρὸς τήν ιστορίαν τής Κρήτης, ό άρ. 2089 περιέχει τά Capitula communitatum Methonae Coronae κλ. μεταξύ τοῦ 1337 και 1481, ὧν έν φ. 461α αναγινώσκωμεν MCCCL indictione XIII die XX Juni Per magnificum regimen Mothon i fuit electus et constitutus protomagister in apfundi et bullandi curamen Nicolaus de Corono κτλ. Τόν κώδικα 2090 άπαρτίζει ή τοῦ Antonio Calergi Istoria di Caudia αντιγεγραμμένη έκ τοῦ κώδικος CLV τής Classe VI τής Μαρκιανής βιβλιοθήκης da p. 699 sino al fine, ήτοι από τής σ. 699 μέχρι τοῦ τέλους, παραλειπομένων μέν τών λοιπών, αντιγραφόμενου δέ μόνον τοῦ μέρους τοῦ περιλαμβάνοντος τά από τών σταυροφοριών και έξής. Ο δέ κώδιξ 2091 είναι Rauonto di varie cose nel Regno di Candia 1182-1669 formato das Sgr. Antonio Trinani pubco Nodaro Ducale, αντίγραφον έκ χειρογράφου τοῦ Αστικού μουσείου Βενετίας. Ο κώδιξ 2092 περιλαμβάνει «Framenti e memorie storiche del Regno e guerra di Candia di Gio. Antonio Muazzo patritio Veneto. MDCLXX. Libro secondo κατ' αντίγραφον ίδιας χειρὶ τοῦ Σάβα. Ο 2093 περιέχει «Dispacci dei Proveditori della Morea 1687-1693». Ο 2094 «Scritture dei deputati in Levante. 1698-1712». Ο 2095 «Relazioni di Levante e della Morea. 1543-1722». Ο 2096 «Portolano di Le-

vante. 1558». Ὁ 2097 «Giorgio Baota Stradiotta Greco divenuto conte di Hust e generalissimo del Santo impero (Austria) 1590-1610. Diveni trattati». Ἡ ἐπιγραφή χειρὶ αὐτοῦ τοῦ Σάθα. Ὁ 2098 «Relazioni dei console della Morea. 1686-1789». Ὁ 2097 «Relazioni dei consoli in Smirne. 1672-1797».

— Στίχοι εἰς τὸ μέλλον ἔσεσθαι τῇ πόλει.

Βόξαντος αὐλή ἐστὶν ἡ Κωνσταντίνου
 Ρώμῃ Βαβυλῶν καὶ Σιών ἄλλη νέα
 Τρὶς τρὶς ἑκατὸν καὶ σὺ συνάρξεις ἔτη
 μιᾶς ἐν αὐτοῖς ὑστερούσης εἰκάδος
 Ὡς χοῦν ἀθροίσαις τῶν ἐθνῶν τὸ χρυσίον
 καὶ πάσας ἀγέεις, τὰς περὶ φυλαρχίας
 ἀλλὰ σὲ πυρίστατον καὶ ξανθὸν γένος
 πᾶσαν τεφρώσει, καὶ τὸ σὸν κάλλος λύσει.
 Ἔσῃ πάλιν γὰρ ὡς περ οὐδ' ἀρξάμεντι,
 ἕως θεοῦ δάκτυλος ὀφθείῃς ἐξ ἔω
 χειρὸς ρυήσης δακτύλους πλησιδίως,
 ἀρχμὰς φέροντας, αὔρας ὡς ἐκ καμίνου
 ὡς τῶν (;) πατρῶον ἐκδικήσουσι μόρον.
 Ἦξουσι δ' αὖθις κυκλόθεν τὰ σὰ τέκνα
 εὐθείας ὡς περ ἐκ κύκλου πρὸς κεντρίον
 εὐθὲς δίκαιον ἐκβίβασαι τὰν δίκην :
 Καινὴ τὸ λοιπὸν ἢ κενὴ πάλιν ἔσῃ
 τοῖς ἰχνεσί σου προσπεσόντων τῶν πέλας
 καὶ κρείττον ἀρξείς τῶν ἐθνῶν ἢ περ πάλιν
 δόξης γὰρ οἶκος σὺ θεοῦ χρηματίζεις.

Ἐκ κώδικος Παρισίων Suppl. Grec 681 f. 96 τοῦ ἔτους 1298 κατὰ τὴν παρ' Omont (Fac-similés des Manuscrits Grecs datés de la Bibliothèque national. Paris 1891 πίν. LXXI φωτοτυπία V.

— Μετάφρασις ἐλληνικῆ κωμωδιῶν. Ἐν τῷ κώδικι Add. 8243. Ὁ κατὰ φαντασίαν κερατοφόρος κωμωδία τοῦ Μελιέρη. — Εἰς 16ον φ. 52 1ῆ αἰῶνος. Ἐν τῷ κώδικι Add. 10,078. 4ο φ. 110. Ὁ θάνατος τοῦ Κίσαρος τραγωδία μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Βολτέρ. — Ὁ φανατισμὸς ἦτοί ὁ προφήτης Μωάμεθ τραγωδία. Μεταφρασθεῖσα παρὰ τινος φιλογενοῦς. Ἐν τῷ κώδικι Add. 8242. Κωμωδία τοῦ Μολιέρ φραντζέζου ἀρίστου κωμωδοποιῦ μεταφρασθεῖσαι ἐκ τῆς ἰταλικῆς φωνῆς εἰς

τὴν ρωμεικὴν ἀπλήν (sic) παρὰ Ἰωάννου Ράλη Βατάχου τῶν Ἀπρώτων, διὰ προσταγῆς τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ θεοσεβεστάτου αὐθέντου καὶ ἡγεμόνου πάσης Οὐγκροβλαχίας κυρίου κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Νικολάου Βοεδόδα Μαυροκορδάτου ἔτει δεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας τῆς αὐτοῦ ὑψηλότητος.

Ἐν Βουκουρεστίῳ αψμα^ω

Φ. 3ξ.

Μολιτέρου κωμωδιῶν τόμος α'. Κωμωδία τοῦ ἀναισθήτου, 16ον φ. 152.

Ἡ αὐτὴ χεὶρ ἔγραψε καὶ τὸν κώδ. 8243.

Τὰ δὲ τοῦ Βολταίρου εἶνε ὑπ' ἄλλης χειρὸς γεγραμμένα.

— *Μαγικά λόγια ἐν Βιενναίῳ κώδικι.* Ἐν φ. 766 τοῦ κώδικος Theol. Graecus CCIII τῆς καισαροβασιλικῆς ἐν Βιέννῃ βιβλιοθήκης, γεγραμμένου περὶ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα, ἀνέγνωμεν παραγεγραμμένα τὰ ἐξῆς μαγικά λόγια.

† Εἰς τὸ στῆσαι ὄφιν καὶ μὴ δυνηθῆναι δακεῖν.

Πόρρω, πόρρω ζανὶ πόρρω ποτιανὶ πεκαμαζάκι τὸ πλήρες Σαβαώθ. Ὄρ ὃ παρερετέμι. ἀκὴ παρακατάρατε.

† Εἰς τὸ ὑπάγειν.

† Ζάζαρε ζαπερτούρα ποτιμαιοῦ κλαίσμα θείου πανάριστε. †

— *Δαυρεντιανὸς κώδιξ τῆς περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου μυθιστορίας.* Ἐν τῷ κώδικι Asburnhan 1444 (ἐντόπου καταλόγου ἀρ. 1367) τῆς Δαυρεντιακῆς βιβλιοθήκης τῆς Φλωρεντίας, γεγραμμένῳ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα, περιέχεται «Διήγησις πανκιζέρετως περὶ τοῦ θαυμαστοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου», συντεταγμένη ἐν λόγῳ πεζῷ. Καταλεκτέα δὲ καὶ αὕτη εἰς τὴν σειρὰν τῶν γνωστῶν ἀπὸ τῆς ψευδοκαλλισθενείου διηγήσεως ἀπορρυσσασῶν περὶ Ἀλεξάνδρου μυθιστοριῶν, ὧν ἔχομεν διαφόρους πεζὰς καὶ ἐμμέτρους διασκευὰς καὶ περὶ ὧν ἴδε γενικώτερον *Krumbacher Geschichte der byzantinischen Litteratur* σ. 849 κ. ἐ.—ἐλλ. μετάφρ. *Σωτηριάδου* Τόμ. Γ' σ. 131. Καὶ ἡ μὲν ἀρχὴ τῆς ἐν τῷ Δαυρεντιακῷ κώδικι διηγήσεως ἔχει ὧδε.

Βιβλίον α'. Ἡ γέννησις καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μακαιδωνίας τὸ πῶς ἐγεννήθη καὶ ἀναθράφη καὶ τὸ πῶς εἶχεν τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν μάθησιν καὶ τὴν χαρὰν τοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος. Ἦτον ἀπὸ τὸν θεόν ὠρισμός καὶ ἦτον φρόνημος καὶ ἔμορφος καὶ χαροκόπος. Τελευτᾷ δὲ ὧδε ἐν φ. 133α' οἱ ἀλέξανδρία ἀπόμεινεν

εἰς τοῦ Πτωλομίου τὴν αὐθεντία· ἐσμύχθην καὶ ἀφῶν ἀπέθανεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐμειράσκειαν τῆ βασιλεία τῆς γῆς ὅλης καὶ ἐχωρίσθη κανεῖς. Πολλοὶ τοῦ κειμένου ὑπάρχουσιν ἴδιαι ἐρυθραὶ ἐπιγραφαί. Ἐν δὲ φ. 189α εὑρηται τὸ ἐξῆς βιβλιογραφικὸν σημείωμα.

1521 Δεκεμβρίου 8. ἐτελιώθη ἡ παρούσα ἱστορία τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ χειρὸς ἐμοῦ Μιχαὴλ Κυριακοπούλου· εὐχεσθαι καὶ μὴ καταράσθαι :— Πρὸς *Rostagno-Festa* ἐν τοῖς *Studi italiani di filologia classica* Τόμ. Α' σελ. 207.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΡΑΣΧΕΥΗΣ